

razširiti v onih teritorijah obstoječe korporacije zastopnikov z volitvami na široki podlagi, da bi jih bilo mogoče resnično smatrati za zastopstvo vsega prebivalstva.

Temu nasproti je pripomnil Trockij, da ruska delegacija ni istega mnenja o kulturnem nivoju v poštev prihajajočega prebivalstva in da vzdržava svoj predlog, da naj referendum odloča o bodočnosti teh dežel.

V odgovoru na to je von Kühlmann iznova opozoril na stremljenje centralnih držav, dati širokim slojem prebivalstva teh pokrajin vedno večji vpliv na politiko. Ono, kar se mora brezpogojno vzdržati, je red v času prehoda; kar se mora preprečiti je razširjenje revolucije na te pokrajine, ki so itak že dosti treple vsled vojne.

Nadaljno razmotrivanje tega vprašanja se je nato odložilo ter je prišla komisija v razgovor o obsegu onih pokrajin, ki jih je šele v poznejšem času izprazniti, ker jim je pridržana odločitev o njih državni bodočnosti.

Na poziv predsednika je nato predložil general Hoffmann karto, ki obsega podrobnosti za pokrajino med Vzhodnim morjem in Brestom Litovskim. Na pripombo, da južno od Bresto-Litovskega ležeči teritoriji na tej karti niso upoštevani, ker se glede njih vrše pogajanja z ukrajinsko delegacijo, se je čutil g. Trockij primoranega, podati to-le protizjavo:

„Kakor sem že dvakrat pripomnil, in sicer povodom priznanja ukrajinske delegacije, proces samoodločbe Ukrajine še ni došel tako daleč, da bi se smelo smatrati za rešeno vprašanje meje med nami in novo republiko. Že takrat sem opozoril, da to ne bo imelo za posledico nikakršnih težkoč za pogajanja, ker po naših principih določa mejo volja širokih mas prebivalstva, ki so na tem interesirane in v vsakem posameznem slučaju bi bilo treba sporazuma med nami in ukrajinsko delegacijo. To se nanaša naravno tudi v polnem obsegu na pokrajino južno od Bresta-Litovskega.“

V zvezi s tem je spravljal predsednik avstrijske delegacije na razgovor tema o pokrajinah zasedenih od avstro-ogrskih čet ter je zaprosil predsednika ruske delegacije za pojasnilo, ali naj se tozadevna pogajanja vrše s petersburško vlado, ali pa, kakor to veli ukrajinska delegacija, samo z ukrajinsko delegacijo.

Tudi na to je odgovoril g. Trockij, da ukrajinski delegaciji enostranskega in samostojnega obravnavanja tega vprašanja ne more priznati, nakar si je grof Czernin pridržal razgovor o tem vprašanju do časa, ko se bo razjasnilo vprašanje o meji med rusko in ukrajinsko delegacijo, kar je pričakovati v najkrajšem času.

Tekom dopoldanskega razgovora je zaprosil državni tajnik v. Kühlmann za pojasnilo o razmerah v Kavkaziji napram petersburški vladi. Nato je podal g. Trockij to-le pojasnilo:

„Kavkavska armada stoji v polnem obsegu pod poveljstvom predstojnikov, ki so vdani svetovni ljudskih komisarjev. To se mi je pred kratkim, nekako pred dvema tednoma na splošnem kongresu delegatov fronte v Kavkaziji potrdilo.“

Na nadaljnje vprašanje g. v. Kühlmann, ali se bo vlada ljudskih komisarjev bavila z zadevo Alandskih otokov ali pa je za mednarodno obravnavanje tega vprašanja pristojna finska republika, je podal g. Trockij to-le izjavo:

„Izvršena proklamacija državne neodvisnosti dosedaj ni povzročila nobene izpremembe v vprašanju Alandskih otokov.“

Izjavo o meritu tega vprašanja si je g. Trockij pridržal.

Koncem popoldanske seje je izjavil g. Trockij, da je iz notranje-političnih vzrokov prisiljen odpotovati za en teden v Petersburg. Ker je komisija v svojih razpravah glede predmetov, o katerih se morajo vršiti pogajanja, dospela do detajlov, predlaga, da naj se posvetovanja te komisije odgode do 29. januarja. Z njegovim odpotovanjem preide vodstvo ruske delegacije na g. Joffa. Cen-

tralne države so to izjavo vzele na znanje ter izrazile upanje, da se bo po povratku g. Trockega dosegel popoln sporazum.

Pred mirom z Ukrajino.

K.-B. Dunaj, 20. januarja. Iz Bresta-Litovskega poročajo: Delegacije Avstro-Ogrske, Nemčije in Ukrajine so sklenile ob koncu dosedanjih pogajanj izdati tole izjavo: Dosedanja pogajanja, ki so se vršila na eni strani med delegati centralnih držav in na drugi strani z delegati ukrajinske ljudske republike, so imela tak uspeh, da je upravičeno upanje, da bo prišlo glede temeljev mirovne pogodbe, ki naj se sklene, do sporazuma. Z določitvijo bistvenih temeljev mirovne pogodbe so dospela pogajanja do točke, ki nalaga delegacijam dolžnost, stopiti z domačimi odgovornimi mesti v stik. Del pooblaščenih zastopnikov smatra za potrebno, da osebo poroča tem mestom o poteku pogajanj in da dobi od njih privoljenje k temu, kar se je sklenilo. Vse delegacije so si edine v tem, da naj bo vsled tega potrebno prekinjenje pogajanj tako kratko, kakor le mogoče. Zato so se sporazumeli, da se takoj, ko bodo razgovori v domovini končani, zopet sestanejo v Brestu-Litovskem. — Zastopniki Ukrajine so odšli še danes ponoči v Kijev, da poročajo svoji vladi. Nemški državni tajnik dr. v. Kühlmann odpotuje iz istega vzroka danes v Berlin. Negotovo je še, ali bo mogel zunanji minister grof Czernin z ozirom na svojo bolezen odpotovati na Dunaj.

Ruski izvoz pred vojno.

Naša slika predločuje ruski izvoz pred vojno. Ker ima Rusija velikanske plošče rodovitne zemlje, izvažala seveda največ živil. Tudi surovine in napol izdelano blago igra pri ruskem izvozu veliko vlogo. Ker pa je

ruska industrija še mnogo za zapadno-evropejsko zaostala, zamore izvažati le prav malo gotovih fabrikatov. Po sklenjenem miru se bode vse to seveda jako spremenilo, ker bode Rusija v gospodarskem oziru gotovo močno napredovala.

Ne pustite se prisiliti v protiaavstrijske sklepe!

Štajerski in koroški kmetje, obrtniki ter delavci! Z neskončnim nasiljem in z izrabo katoliške vere pričela se je na povelje mariborskega dr. Antona Korošec gonja za „jugoslovansko državo.“

Ta hujskarija je v zmislu cesarskih postav veleizdajalska; kajti ona se obrača proti sestavi in obstoju avstrijske naše domovine. Seveda trpi naša oblast to gonjo v neki ravno pri naš običajni zaspanosti. Ali vkljub temu je „jugoslovansko“ stremljenje veleizdajalsko ter protiaavstrijsko. Kajti naperjeno je proti enotni veliki Avstriji.

Za razumne ljudi je to že davno znano pozna in razumljivo. Zato tudi „jugoslovanski“ hujskarija skači glede te zadeve nočejo čakati. Star konec vojne, ko bi se naši zmagoviti avstrijski vojniki vrnili v domovino, da si dajti v dijo po besedah cesarja Karla „saode to svoj dom.“ Ti „jugoslovanski“ hujskarija področno zdaj, ko prelivajo naši vojniki bahkomis razlike narodnosti v strelskih jarkih svilo b toplo kri za Avstrijo, — ustanoviti skeljeni o no „državo“ s kraljemorilskije, to Srbi, torej z neposrednimi povzročitelji kajti ti tovrne vojne. Njih želja je, da bi naši junaki obso avstrijski vojniki prišli po sklenjenem mladki ne več v avstrijsko domovinarje je marveč „jugoslovansko“ državoti A. Kajti teh vojakov, ki so se v vojni mnokoda je priučili, ki so izpoznali vso zahrbtnost pr Delu avstrijskih špijnov in veleizdajalcev, se trija je „jugoslovanski“ agitatorji bijajo. . . . Zato širjajo ti hujskarija srbske ideje s je nazore zdaj med v bogimi ženskami otroci, ki vendar ničesar o javnem življ nju ne razumejo in ki poslušajo verno obl be ter laži dostikrat vero izrabljaj oih gospodov.

Ni čuda, da je vsa Spodnja Štajerska, velik Koroška v velikanskem razburjenju. Vse osebe na povelje mariborskega kaplana! Cerkvena in posvetna oblast vsega tega ne vidi! To je s ljudstvo je tako, kakor se vzgoji; ljudstvo svoje otrok, posebno ako so možje v vojni. Tipodnje gospodje, ki nimajo vsled pomanjkljive Prozovi stave napram domovini izvrševati nobetato je dolžnosti, so danes pravi vladarji na kater našim ljudstvom. Zato ni čuda, ako čnem izrablja sveto katoliško vero sloh n „jugoslovanske“ namene. Ljudsta „der je izdano in prodano „jugoslovanski hujskariji“ ki j To ne gre tako naprej! Mi imamo ve, goto no več navdušenja za avstrijsko dylah h movino. Mi se ne bojimo nobene hujskemil rije, pa čeprav bi se poslalo proti nam mogel vadne morilce, kakor se nam to obljuga K lja v fanatičnih nepodpisanih pismih, sestakaza ljenih v zmislu srbske politike. Mi se vsempar tega ne bojimo in do zadnjega vzdihljaja bajno demo klicali: Živela naša Avstrija! to

Ali ljudstvu povemo zopet in zopovolje resnico:

„Jugoslovansko“ hujskanje je protiaavstrijski di v Kajti razdrobiti, razrušiti in raztrgati ho Kor našo Avstrijo. Uresničiti hoče novo „državo“ o b ki bi Avstrijo odrezala od morja. Danes (ko b morda še klanja pred habsburško krono, bvariš tri jo bode izdalo in prodalo. b rniaga

„Jugoslovanska“ hujskarija je veleizdajred s ska. To je zapisano v cesarski postavokaza Kdor to postavo pozna, mora vedeti, da imsec mo prav. Proti temu dejstvu ne pomaga n. M beno zavijanje in politično sofranje. Kdor sto je proti Avstriji, ne more biti zik; i habsburško družino. Kdor hoče nžek kosov Avstrije uresničiti novo „jugoslovansko. Ko državo, ta hoče tudi prestol Habsburžanem prestol presvitlega našega cesarja Karla, u Str a čiti in razbiti. To je jasno, kakor beli danšca

Jugoslovanska „majska deklaracija“ je jene konečni kamen v dolgoletni protiaavstrijski gonj člar Tega ne more danes nikdo vtajiti! Zaplonfisc ljanj, zaradi veleizdaje v ječo vrženi ljubljaherah ski šolarji iz leta 1914. in med vojno obso ljeni veleizdajalci, dezertjerji, špijoni itd. so ki iz naravni produkti te gonje. Vzgoja idoma Belgrada je to nesrečo povzrtride. čila! In tej zločinski, morilski vzgoji sika l mora enkrat konec napraviti. Protiaavstrijskih hujskarija ne smejo triumfirati v naših avstrijskih deželah.

Zato pa: v boj zoper protiaavstrijsko, veleizja izdajalsko gonjo! Časi potrpežljivosti so minega li! Časi nepoštenih hujskarije se morajo pčnos nehati!

Kdor vas sili na podpisanje „jugoslovanske“ eno deklaracije, ta vas sili v veleizdajo! Kajti v ko vsi ste prisegli Avstriji in cesarju zvestoboh ne Vi vsi ste zvesti svoji domovini. . . . Ali tega morali prelivati naši možje in očetje, bratjega in sinovi že nad tri leta svojo kri, ako lite, o „jugoslovanski“ morilci v Serajevi ne usmrtilčitar avstrijskega prestolonaslednika? To prelito la kri ne more nikdo pozabiti! Avstrija jo nalec

o znam sme pozabiti, ker je od tega njena bodočnost
ati n

**Starčki, možje, žene in mladina, ne izdajajte
Avstrije in ne podpisujte „jugoslovanske“ izjave!**
si ur kajti vkljub vsem hinavskim obljubam vas
„sambode to enkrat kėsalo! Vemo, da zbiranje
hujškateh podpisov, ki se godi pod izrabo vere in
ki brehlakomiselnosti ljudstva, ne bode odlo-
a svojčilo bodočnost Avstrije. Kar za-
ti skupljani otroci in nerazumne ženske podpisu-
skim jejo, to ne bode nikdar vodilo za državo.
Ali sv kajti ti reveži bi podpisali tudi svojo smrt-
junašno obsodbo, ako bi to zahtevala ta ali oni
a mirgladki hujškač. Ali sramota za naše
vine kraje je, ako se izjavljajo vsaj navidezno
zavproti Avstriji! In politična ter gospodarska
mnog škoda je tudi!

**Delujmo torej za Avstrijo, kajti edino Av-
strija je naša domovina!**

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

G. Ornig in dr. Korošec. Kakor znano, se
rska je velika večina občinskih predstojnikov na
Vse posebnem zborovanju v Ptuj izjavila edno-
erkeven glasno zoper „jugoslovansko“ deklaracijo.
jo! Ali to je seveda aranžerju „jugoslovanske“ in-
stvo v svojem bistvu protiaustrijske gonje na
Tist Spodnjem Štajerskem, kaplanu dru. Korošcu
ive p gozovito svojč blagoslovljeninos zasurdelo.
noben Zato je napravil čudovito vprašanje na ministre,
i na katerem je načelnika g. Orniga — ki o do-
tičnem zborovanju občinskih predstojnikov
ero sploh ni ničesar vedel — nesramno opsoval
Ljudstvo za „denuncijanta“. Tako očitane si g. Ornig
skariji — ki je za štajersko ljudstvo že deloval, ko
no ved to d solah hlade trgal in kot „betelstudenti“ v
hujška nemških družinah obedovali — seveda ni
am ne mogel pustiti dopasti. Gotovo bi bil g. Ornig
obljub tega Korošca pred sodnijo pripeljal in mu
sestav dokazal, da je tako obrekovanje podlost in
vseglumparija. Ali ta mariborski Korošec je slu-
ajaja bo „poslanec“ in vživa vsled tega „imu-
niteto“, tako da mu je sleherni lumparija
rija zope dovoljena. Vsled tega je ostala g. Ornigu
edina pot: objavil je v raznih listih (m. dr.
tudi v „Štajercu“) odprto pismo, v katerem
ti hoče Korošca in njegove čedne tovariše imeno-
val obrekovalce in tatove časti.

Ako bi imel ta dr. Korošec z vsemi svojimi
nes s tovariši le iskro „poštenosti, moral bi g.
no, ju Orniga ednostavno pred c. k. sodnijo tožiti.
izdajal Pred sodniki ali pred porotniki bi se dalo
ostavi dokazati, kdo je lažnik! Pa tega ta dr. Ko-
la ima rošec noče storiti. Svoj čas je poslanec
ga no g. Marckhl javno „jugoslovanskemu“ dru.
K do Verstovškemu očital, da je obrekovalec in laž-
iti z nik; in Verstovšek se je otesel kakor mokri
noče kžek in molčal. Zdaj je storil g. Ornig isto z
ransko dr. Korošcem in tudi ta je vreden, da sedi v
rzanov enem klubu z Verstovšekom... V zadnji
la, uni „Straži“ skuša pač neki nerodni pisac Ko-
i dan rošca oprati. Omenimo to polemiko le zaradi
je lenjene smešnosti in prav klerikalne lažljivosti.

V članku „Straže“ — ki je bil celo deloma
i gonji konfisciran, kar se nam pri današnjih raz-
Zape ubljan meh skoraj čudno zdi — se besediči na
o, vele obso- dolgo in široko o „gospodinu“ (srbsko-hrvat-
ajo po i. so leski izraz, ki se je pri naših nasprotnikih že
ranske ja iz vdomačil!) Ornigu, ali na jedro zadeve se ne
ajti vi pride. Dotični pisac se drega nekaj ob ured-
sestobo nika Linhartu, govori o „nedolžno zasledo-
Ali bi strijski vanih Slovincih“ (pri čemur misli pač na
avstrij sodnijsko obsojene veleizdajalce), se jezi nad
odkritim patriotizmom g. Orniga in zavija,
o, vele zavija ter zavija... Kaj pa je treba vsega
ajo po tega besedičenja? Stvar je vendar povsem
ranske ednostavna! Dr. Korošec in ostali podpisani
ajti vi njegovi tovariši so imeli predrznost, da so
sestobo imenovali g. Orniga „denuncijanta“. Ker so
Ali bi to kot poslanci v državni zbornici storili, se
ajti vi jih ne more tožiti. G. Ornig pa jih je vsled
Ali bi tega imenoval obrekovalce in lažnike. G. Or-
bratje niga se lahko toži... Zakaj torej ne to-
ako bi žite, dr. Tone Korošec? Ako ne dokaže svoje
smrti li očitanje o „denuncijantstvu“, potem je rav-
prelito noagal in obrekoval! In lažnik ter obreko-
jo ne valec menda ne bode vodja „jugoslovanske“

države... Tako in prav nič drugače stoji
zadeva! In čez to dejstvo ne pomaga nobe-
no zavijanje.

Občinski svet v Celju je imel dne 18. t.
m. sejo, na kateri je sklenil tudi oistro rezolu-
cijo zoper „jugoslovansko“ hujškarijo. V rezolu-
ciji čitamo: „Občinski odbor autonomne-
ga mesta Celja opozarja nujno visoko vlado,
da naj nastopi z vso odločnostjo zoper z
brezprimerim pritiskom izvršeni agitaciji za
v jugoslovanski deklaraciji od 30. maja
1917 izražena stremljenja. Ta stremljenja
ne ogrožajo samo trdni državni sestav mo-
narhije, in edinost ljubljene naše domovine,
marveč nameravajo tudi Avstrijo odrezati od
Jadranskega morja ter od v orijent vodečih
trgovskih potov.“ — Tako je! „Jugoslovans-
ka“ hujškarija nima nobenega drugega cil-
lja, nego razbiti avstrijsko in štajersko do-
movino. Kdor podpiše to od vseslovanskih
hujškačev razširjeno izjavo, ta podpira pogin
Avstrije!

Iz Ptujске gore se nam poroča: Dalje
časa smo imeli tukaj politični mir in bilo je
to gotovo vsem v korist. Kajti od političnega
boja vsi skupaj nismo ničesar imeli. Zdaj pa
se je pričela zopet nevarna politična hujška-
rija. Naš jako mladi kaplan Vinko je pričel
namreč nabirati podpise za „jugoslovansko“
državo. Da pri temu seveda vse mogoče ob-
ljuje, je znana stvar. Mnogo je tudi ljudi,
ki mu sedijo na lim in se podpisujejo kakor
pri ljudskemu štetju. Ti ljudje pač ne vedo,
zakaj se gre. Gre se ednostavno za raztr-
ganje Štajerske in Avstrije! Tako
stoji stvar in preko temu dejstvu ne pomaga
nobeno zavijanje. In mi odraseni ljudje, mi
pošteni avstrijski kmetje, ki smo vedno ce-
sarju zvesto služili, naj bi se dali od fantka
Vinkota v take stvari zapeljavati? Ta ka-
plan Vinko, ki je prišel komaj iz črne šole,
ki o svetu še prav ničesar ne ve, razven kar
si je na šolski klopi priučil, — ta mladenič
torej naj pomisli, da je uslužben in plačan
za izvrševanje duhovniških poslov, ne
pa za politično, v svojem bistvu protiaustrijs-
ko hujškarijo. Političnih črnih petelinčkov
smo že mnogo videli in — ozdravili. Tudi
Vinkota bomo kmetje iz Ptujске gore
ozdravili...

Iz Polenšaka nam pišejo: Tukaj se klati
neki 16 letni deček od hiše do hiše in pod-
pisuje imena za „jugoslovansko“ državo.
Ljudje seveda podpisujejo sebe in svoje otro-
ke, celo nedolžne dojenčke. Kajti dotična po-
la je prav zvito sestavljena. Zgoraj se čita
nekaj o miru, spodaj pa nekaj o cesarju
Karlu. Nevedni ljudje torej mislijo, da se gre
tukaj za uresničenje miru in da se nabira
podpise po naročilu cesarja samega. To je
podlo izrabljanje imena ljublje-
nega cesarja Karla. Cesar Karl je sam
in po svojemu ministru izjavil, da hoče ob-
držati nerazrušljivo Avstrijo. In
zdaj stavijo gotovi duhovniški in posvetni po-
litiki njegovo prezvišeno ime na polo, na ka-
teri se vendar zahteva razdrobitev Avstrije.
To je pač žalostno in sramotno! Kmetje, ne
udajmo se tej „jugoslovanski“ hujškariji!
Ostanimo cesarju in Avstriji zvesti!

Iz Sv. Trojice v Halozah nam poročajo:
Tukajšnji, iz gotovih vzrokov precej znani g.
Potrč je šel zdaj nakrat med „jugoslo-
vanske“ agitatorje in nabira podpise za „ju-
goslovansko“ državo. Pomagajo mu seveda
ednakovredni bratci po Halozah. Ti agitator-
ji razširjajo n. p. nesramno laž, da se tam
ne bode več rekviriralo, kjer se podpiše za
„jugoslovansko“ državo. Neki „duhovnik“ je
celo nabiral podpise za „jugoslovanstvo“, ko
je šel bolnika obhajati. Tako žalostne pojave
opazujemo povsod. Mi Haložani smo bili in
ostanemo zvesti cesarju in Avstriji. Mi se ne
pustimo zapeljavati v take politične neum-
nosti, ki nam zamorejo le škodovati. Prosimo
torej g. Potrča, patra Pija in ostale „Jugo-
slovane“, da nas naj pustijo pri miru s svo-
jimi sleparskimi polami, kajti drugače bi zna-
la tudi poštena haložanska kri zavreti!

Iz okolice Poličan smo sprejeli sledeči
dopis: Tu pri nas so pričeli klerikali nabirati
podpise za „jugoslovansko“ državo. Seveda
delajo to z navadno hujškarijo in na pod-
lagi vseh mogočih laži. Kakor povsod, tako
tudi v naših krajih! Ljudje seveda podpisujejo,
ker ne vedo, zakaj se gre. Enkrat bodejo
bitko obžalovali svojo nevednost in otroško
lahkomiselnost. Med nabiralkami podpisov
se nahajati zlasti Goricanova hčerka Veronika
Švagon iz Modrač ter Mica Turin iz
Hrastovca. O obeh bomo svoj čas izprego-
vorili par resničnih besed, ki jima seveda
ne bodo posebno všeč. Žalostno je le, da se
pustijo tudi odraseni možje od takih „jugo-
slovanskih“ žensk za nos voditi.

V Hajdini pri Ptuj se pričena tudi —
kakor se nam od raznih strani poroča —
podpise za „jugoslovansko deklaracijo“ na-
birati. Ta stvar je prav zanimiva. Za danes
se zamolčimo glavne agitatorje, ali ako bode
treba, povedali bomo svoje mnenje prav
odkrito in tudi brezobzirno. Sicer pa nekaj
že danes: na zborovanju občinskih predsto-
jnikov ptujškega okraja je bil navzoč tudi
g. Grahar, občinski predstojnik hajdinski.
Vkljub vprašanju se ni oglasil k besedi,
da bi govoril za „jugoslovansko deklaracijo“.
Istotako je g. Grahar glasoval za našo izjavo,
ki zahteva nerazrušljivo Avstrijo. Seveda te
izjave ni podpisal, ker je z nekaterimi dru-
gimi občinskimi predstojniki preje odšel. Ali
njegovi tovariši so prišli nazaj in so izjavo
vkljub temu podpisali. G. Grahar pa menda
ni imel časa, da bi prišel nazaj in tudi s
podpisom svoje glasovanje potrdil. Pa to nič
ne stori, kajti beseda itak zadostuje in ni
treba podpisa.

Umrl je nadučitelj na okoliški šoli v
Slov. Bistrici gospod Franc Kolletnig.
Pokojnik je bil učitelj v pravem zmislu be-
sede, mož iz ljudstva in za ljudstvo, poštenjak
ter naprednjak. V Slov. Bistrici je deloval
več kot 28 let in vse prebivalstvo ima zanj
le hvaležni spomin. N. p. v m.!

Koroške vesti.

Tudi na Koroškem se je pričela „jugoslo-
vanska“ hujškarija z vso sistematično brez-
obzirnostjo širiti. Koroško ljudstvo kar strmi,

Var einem Zeitungskiosk in Brest-Litowsk.
the Unterhändler beim Lesen der neuesten deutschen Nachrichten.

Iz Brest-Litovska.

Kakor znano, se vršijo v
Brest-Litovskem mirovna pogaja-
nja med nami in našimi zavez-
niki na eni strani, ter ruskimi
boljševiki na drugi strani. Naša
slika kaže prizor iz Brest-Litov-
skega. Ruski delegatje čitajo rav-
no pred nekim časniškim kioskom
najnovejša nemška poročila.

**Zahtevajte
„Štajerca.“**